

MARC VINTRÓ

El gat ens espera al marge

Empúries

Marc Vintro

El gat ens espera al marge

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: gener del 2025

© Marc Vintró Castells, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Editorial Empúries

Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 20.094-2024

ISBN: 978-84-19729-66-8

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors
perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO
a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves
parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

JOEL

EL MATÍ DEL SETÈ DIA, TRENTA-QUATRE GRAUS

Després d'una setmana a la casa de la costa, del pis ja ni me'n recordava. Potser exagero, ho faig bastant, però gairebé no hi pensava, en les quatre parets de Barcelona. No les sentia com una vivència concreta. La vida de ciutat, enmig de la gent, s'havia convertit en matèria passada, com d'una altra època, fotogrames d'una pel·lícula mig oblidada i recremada. Hi vam estar vint anys, a Barcelona. Cada habitació com un cementiri embotit de records, anècdotes i xafogors, i ja sabem com en són, d'enganxosos, els cementiris. Malgrat que l'oferta era, en paraules de la Nono, irrenunciable, la decisió de mudar-nos em va suposar una muntanya de dubtes i manies, i llavors, set dies i com si no hagués passat res.

Barcelona era una ciutat que amb prou feines reconeixia. M'havia adaptat amb rapidesa i naturalitat a la nova situació, vulguin dir el que vulguin dir aquestes paraules. Natura: allò que no som nosaltres. Rapidesa: sense adornar-me'n. Em va passar el mateix quan es van morir la mare, i després el pare, i fins i tot amb el Dani, el meu

cosí, que era com un germà gran, el meu referent, i que d'una manera silenciosa encara trobo a faltar. Tres anys de leucèmia i agonia, pobre Dani. Morien, quedaven enrere, esborrats com per art de màgia, i totes les preguntes, preguntes d'hores llargues, d'aquelles nocturnes i feixugues, xerrant amb la Nono sobre què implicaria això d'anar perdent els teus, quedaven penjades, abstractes també, com un arbre mort, amb branques nues. Encara em venen al cap frases com Em fa por el que pugui sentir per dins i Em vaig deixar de dir això o allò altre. Al Dani, per exemple, no li vaig dir mai que l'estimava. Però morien, i quan ja no hi eren, res. L'instint ho acaba posant tot a lloc, es veu. Un nou començament, però sense la sensació de ser un inici. O un altre inici. Set dies només.

Passarà el mateix si la Nono mor abans que jo? Dècades plegats es fondran amb rapidesa i naturalitat? Com el pis? Com Barcelona? També podria ser jo, el primer. Espero ser-ho, de veritat. I sisplau que la Nono m'oblidi ràpid i sobrevisqui una mica més. Que es busqui una nova vida, sola o amb algú altre, tant se val. Quina necessitat hi ha de patir, si només som fantasmes amb caducitat? Que ningú no s'aferri a l'amor, a la passió o a cap fidelitat post mortem. Que ningú no s'aferri a res, hòstia!

Probablement la passió també sigui una impossibilitat a hores d'ara. I està bé que hàgim extraviat aquesta emoció. Espolsar-se tot allò superflu, la parafernàlia cultural i totes les complexitats i les neurosis. No l'hi he comentat mai, això, a la Nono. Em refereixo a aquesta teoria meua de la passió pansida, o que jo ja no la sento gaire, en tot cas. Sé que li sabia greu, o ho sospito. Ves a saber. Els darrers mesos cada cop hem anat parlant menys de grans

profunditats i més de coses petites i útils, coses simples que tenen un efecte immediat en les nostres vides. Prefereixo parlar de com arreglaré la porta que grinyola o què haurem de fer per treure els fongs de la dutxa; menys ocasions de discutir per res, de parlar per res.

El Margalló ens ha despertat aquest gust per la senzillesa de descampat, pels pensaments curts i precisos. Suposo que per això, cosa immediata, la més immediata de totes, inaugural, de fet, i d'això en tinc un record ben clar, no vaig trigar gens a dir-li que havíem fet bé de canviar-nos de casa, molt millor del que m'havia imaginat. Un encert, vaig dir. Una ganga. Una carambola estel·lar. Havia sortit bé. Impacte de meteorit i tornar a començar! Tendeixo a amanir les gestes amb paraules inflades. Sobretot si no depenen de mi.

Va ser el matí del setè dia, al pati, amb una tassa de cafè i sota aquest sol de desert que ja no ens abandonarà mai. Les vistes de la primera línia engolida pel mar ens avançaven el futur buit que tothom feia veure que no arribaria. *Cuando el destino nos alcance*, oi? Doncs ja ho havia fet. La Nono s'estava drete sota un tros de pèrgola que s'aguantava de miracle i em va respondre amb un dels seus recordatoris típics: Que no t'ho havia dit, jo, que sense tanta gent s'estaria més bé? Sempre m'ha resultat antipàtica quan fa això: Que no t'ho havia dit, jo?

—Algun dia haurem d'escombrar la vorera —vaig contestar.

A fora, a tocar de la tanca, s'hi acumulava la brutícia seca de la deixadesa: pols de ciment, terra, males herbes —grogues la majoria—, plàstics, fustes i una pila de

llaunes de cervesa que «algú» —sí, entre cometes— havia llençat pertot arreu. Totes Heineken.

Mentre divagava sobre com faria la neteja i per on començaria, què es podia salvar i si tota la porqueria em cabria al cotxe, el vaig veure per primera vegada. Fins llavors només li havia seguit la pista durant dies però sense veure-li el pèl.

—Mira'li! —vaig exclamar.

Em vaig ennuegar amb un glop de cafè. Vaig començar a tossir. El gat va aixecar les orelles i ens va mirar amb aquella fredor sobrenatural dels felins, a mig camí del Tu me'n refots i Qui cony ets? Era tigrat, gris, amb una orella escapçada i el cap una mica tort, com si tingués una lesió al coll o un tendó fotut. Més endavant vam descobrir que aquella orella era una autèntica cronologia de la seva vida a cops de dentada, i allò del coll, possiblement una mossegada mal curada. Coses simples.

L'animal s'estava arran de la porta del carrer, sobre un pedrís, amb el cul ben dret a punt de disparar un raig d'orina. Va ser cosa d'un instant, perquè en sentir-me estossegar, es va arronsar i es va esmunyir entre els matolls de la finca veïna.

—Deu viure entre la runa —va murmurar la Nono.

—Doncs que pixi allà.

—Són gats, Joel.

Són gats. Res més. La Nono ho havia deixat anar amb indiferència, tot i que se li notava que hi estava interessada: sempre acluca una mica els ulls quan intueix que és davant d'una cosa que pot valdre la pena, *significativa*, que diu ella. La Nono també té els ulls d'un to avellana molt clar. Com el gat. Vaig examinar la parcel·la per on havia

fugit: un solar estèril, arbustos, espines, una muntanyeta de sorra industrial on creixen plantes i més punxes. I al centre de tota aquesta natura de trinxera, l'esquelet de formigó d'un edifici de dues plantes, encarat al sud, al mar. Abandonat. Coneixia aquell lloc perquè l'havia investigat dies enrere.

—Com anava dient —vaig començar mentre buscava el paquet de tabac—, s'hi està bé, aquí. Un encert. Una ganga. —I vaig afegir—: Malgrat els pixats de gat.

La Nono va somriure sense obrir la boca. Després va entrar a casa per preparar-se. Jo em vaig quedar a fora, fumant. Ella té un ritual abans de sortir. El repeteix des del primer dia que va començar a treballar: una bona dutxa (si les restriccions ho permeten), maquillatge estil Cleopatra, roba formal i un calçat «convenient» amb què rematar la feina. Es transforma en una altra persona, o en una de més blindada. «L'armadura social», paraules seves, també.

Fa anys que treballa al museu d'art, al nucli dur de Barcelona, amb la gent dura de Barcelona, ànimes de metall. Jo, en canvi, quan vam començar a viure a la casa de la costa encara era un simple professor d'institut, trist, vulgar, cansat, sense vocació. Dels avorrits. Mentre ella s'afartava d'art, jo em limitava a contemplar els meus alumnes com si fossin bestiar a punt d'entrar a l'escorxador, però sense pena, només amb fàstic. Ja m'estava plantejant renunciar. Una veu interior no parava de manar-me que ho engegués d'una santa vegada, fet que, en el meu cas, sempre és el preludi d'alguna cosa. O això diuen.

Quan va sortir de casa, la Nono —la blindada— vestia una faldilla negra de pell que sempre m'ha semblat que li

va una mica gran, una camisa blanca, la jaqueta de punt marró, «que només porto per donar una imatge» —la duia a la mà—, i les sabates roses de taló fi que ella insisteix que són de color corall i jo veig rosa, digui el que digui. Es veuen d'una hora lluny, aquestes sabates.

També s'havia fet un monyo agafat per dos bastonets, a la japonesa.

Sempre m'ha agradat quan es fa aquest monyo.

CINC MESOS ENRERE

La Nono i jo la vam fer passar al menjador. Era la tercera visita que ens feia. No sabia dir quan va ser que les empreses s'havien convertit en una mescla de venedors ambulants i secta religiosa, estil testimonis de Jehovà. Era la noia de la immobiliària, l'Alika Noséquè. Sud-africana, ens va explicar el primer cop que va picar a la porta. Si m'hagués dit que era tailandesa també m'ho hauria cregut. Una morena preciosa, segons la Nono. I com li queden els pantalons! I sí que tenia un aire de model, o d'actriu, amb un d'aquells físics estilitzats que brillen sols. Tot i així, jo no la vaig trobar mai tan tan guapa. No era lletja, és clar, però és que hi ha belleses que a hores d'ara ja em rellisquen.

L'Alika parlava un espanyol macarrònic. Venia per fer-nos una nova oferta, que va ser la definitiva.

—Este piso es un rough diamond... —Un segon d'expectació—. Un diamante en bruto, ya saben.

Nosaltres la miràvem amb incredulitat. Suposo que feiem una mica de teatre també. Tot sobre la marxa.

—Està ben conservat —li explicava jo amb una preocupació que no em surt gens bé. La Nono no ajuda gaire en aquestes situacions: es queda callada o diu alguna banalitat que no ve al cas—. El pis ja té uns anys. —Ho havia repetit no sé quantes vegades, això de l'antiguitat—. Però està força bé —m'afanyava a afegir—. Vam arreglar l'extractor fa poc, i les aixetes de lavabo són pràcticament noves. Tot i que la cuina encara és l'original.

—Claro, claro. Necesita unas reformas. Los clientes siempre exigen reformas. Pero ustedes se nota que han cuidado la propiedad. —Sempre que deia *la propiedad* jo m'imaginava vigilant el pis amb un winchester—. Un cocina nueva será necesario. —I tot seguit, sense aturar-se ni un instant—: ¿Puedo ver los ascos de nuevo?

L'Alíka, amb reverències i somriure beatífic, es passejava pel pis mentre mantenia un ull atent a les nostres reaccions. Examinava les habitacions, i a nosaltres també. Sobretot a nosaltres. T'encomanava aquell somriure estrany i jo, que la seguia de prop, no sabia on mirar perquè la gent tan feliç sempre m'ha semblat trastocada.

Al principi li vam assegurar que no volíem vendre; després, que ens ho pensaríem. Ara ja ho teníem bastant coll avall.

—El solarium es maravillosa. Con sol todo el día.

Es referia a un tros de terrassa orientada al sud.

—Y el conservatory... ¿Cómo lo llaman ustedes?

—¿La galería?

I va repetir la paraula, a poc a poc: ga-le-rí-a, com si la memoritzés, amb aquell accent que confonia gèneres i semblava holandès però que no ho era.

—Estoy muy muy contenta de poder vender esta inmueble. Muy agradecida. —Encara no havíem accedit a res però es veu que ella ja ho sabia—. Maravilloso, es realmente maravilloso. Estoy enamorada de su property.

Pam!, el winchester. I recarregar amb un gir de canell.

Era només un pis a tocar del Poblenou, amb dues habitacions fosques, cuina americana, menjador i una terrassa al darrere on amb prou feines hi cabien dues gandules. I sí, és clar, *el conservatory*. La galeria estava bé. En això l'Alika demostrava tenir bon ull. Potser era l'únic que valia la pena d'aquell pou. A la galeria hi havia consumit milers de pensaments, cigarros i cafès. Lloc de calma quan el sol no et fulminava i perfecte per rebaixar els esclats de mala llet. Dues dècades de mala llet, vivint allà, la Nono i jo, amb períodes de pau, conflicte i calma tensa. Jo dos anys més, abans, sol. Sense comptar la Nono, hi havia despullat tres noies en aquell menjador minúscul. En recordava les cares i el nom, alguna olor i la vaga promesa d'una vida que no es va materialitzar mai. També hi havia llegit un centenar de clàssics, al sofà del menjador, i al dormitori també, sota una finestra que donava a un carreró sense sortida, i a la cuina, el lloc on passen coses importants, el primer petó amb la Nono i, anys enrere, mentre preparàvem el dinar, la trucada que li va comunicar que l'havien agafat al MAE, al Museu d'Art i Experimentació (el nom déu-n'hi-do, ho sé). Coordinadora d'exposicions. Un èxit! Es va beure una cervesa sencera d'un glop després de penjar.

Doncs això: històries i moments, inconnexos ara. Enganxosos. Mosques abstractes. Allò dels cementiris. I de sobte, una sud-africana, tailandesa, anglesa o el que fos,

amb una simpatia alienígena, ens assegurava que tenia un *cliente del norte* que ens donava cinc-cents cinquanta mil euros pel pis, pel nostre forat, i que sí, *que está perfectamente comunicado, cerca de la playa y del centro, rodeado de arte y architecture, y el sol, ¡qué sol tan magnífica tienen ustedes!*

Com si ens hagués tocat la loteria. I tot gràcies al canvi climàtic i mitja Europa inundada.

Aquell vespre la Nono i jo vam tenir La Conversa. No és que s'hagués de decidir res, no hi crec gaire, jo, en això de la llibertat, però, de nou, com fa la gent, vaig fingir que prenia una decisió. Que la preniem entre tots dos. La Nono encara ho pensa, que podem escollir una mica.

—Jo al·lucino que ens donin aquest dineral. No ho trobo normal —vaig remugar.

—De debò t'estàs queixant? Les coses tenen el valor que paga la gent.

—Ho dius perquè tu ets del mundillo de l'art i tots jugueu amb...

No li va agradar la comparació i vaig callar abans que fos massa tard: I tots jugueu amb la inconsistència. Aquesta era la frase.

—Joel, ens donen més de mig milió d'euros, saps què vol dir, això?

—No hauria de ser al revés? —insistia, a la meva—. No hauríem de ser nosaltres qui paguéssim el que fos per anar a viure allà, *al norte*?

—Com no vulguis viure sota el mar.

—Doncs encara més *al norte*, cony! A Noruega hi ha moltes muntanyes.

—Amb mig milió no sobrevivim ni cinc anys a Noruega. Això si ens permeten entrar i ets capaç de suportar els vint o trenta sota zero.

Vaig arronsar les espatlles i em vaig encendre un cigarro.

—Segur que vols viure a la casa del teu avi? Allò és una zona de sacrifici —vaig dir, seriós.

—Tindrem la vida solucionada.

—Si els bancs no es tornen a enfonsar.

—Joel, para!

—D'acord. Res de fatalismes. A veure... Si hi anem a viure, què faràs tu? Conduir cada dia amunt i avall? Jo ho hauré de fer si no deixo l'institut.

—T'has passat mitja vida dient que ho vols deixar.

Callo.

—Ara et fa por, o què?

—Deixar l'institut? —La indignació que sents quan la teva parella, que t'hauria de conèixer tan bé, encara no entén una cosa bàsica de tu—. No em fa por engegar aquella merda —vaig sentenciar.

—És canviar de casa, doncs? Viure a fora? No treballar? Què et lliga aquí?

Feia setmanes que em preparava, que m'imaginava com seria viure en un lloc com aquell. El Margalló: una urbanització a trenta-cinc quilòmetres de Barcelona, cases a mig construir, la majoria abandonades, cap servei, haver de baixar les escombraries fins als contenidors de la carretera, amb nits estelades i el rugit de fons de l'autopista, quatre veïns, asfalt rosegat i més esvorancs que fanals. Fins i tot ja tenia clissat un veí que no em feia cap gràcia, amb dos gossos que no callaven, el cotxe sobrerevolucionat i

un fill amb la mirada de no ser-hi tot que tenen els joves d'ara.

També havia fet una llista del que hauríem d'arreglar: el quadre elèctric, la pèrgola del pati, persianes, aixetes embussades... Perquè aquestes coses s'havien de tenir en compte. La Nono no hi pensava, en els obstacles, per a ella eren inconvenients que es resolien sols, *que cauen pel seu propi pes*. No fa mai llistes, la Nono, però jo ja n'havia fet tres o quatre. De coses trencades. De veïns. De detalls que em podien obsessionar. Resumint: de tot el que podia fulminar-me i engegar a la merda cinc anys plàcids de Prozac i cinc-cents cinquanta mil euros. La casa de l'avi, *la casa prop de la platja*. Ja no hi havia platja, però. Les llistes no les hi havia ensenyat, a la Nono. Hauríem discutit.

—D'acord, doncs —vaig dir—. Però necessitarem dos cotxes.

Fi de la conversa.

L'avi de la Nono s'havia mort feia vint-i-cinc anys. Va ser quan la Nono en tenia divuit o dinou i ella i jo encara no érem res, ni tan sols ens coneixíem. Me n'havia parlat una mica, d'aquell home, però en realitat en sabia ben poc: que havia viscut tota la vida prop del mar, esquerp a casa i bromista al carrer, que era topògraf i que s'entretenia amb maquetes de vaixells antics. En veure's a venir el tema del nivell de l'aigua s'havia venut l'apartament a primera línia i havia comprat una caseta dalt d'un turó, a un parell de quilòmetres. Les mateixes vistes al mar, em va explicar la Nono que li deia, però ara des de més amunt, a l'espera que tot caigui.

Es deia Otger, però tothom li deia Bata. Pel seu cognom, Batalla. De fet, la Nono tampoc es diu Nono, es

diu Sandra, però es veu que de petita sempre deia no a tot: no vull, no m'agrada, no t'estimo... I li va quedar «la Nono». Una família de sobrenoms, la seva. No com la meva, que tots ens diem com ens diem, amb alguns noms repetits i tot.

L'avi va morir de càncer. No ho va saber ningú, que estava malalt, fins que ja era terminal i va cagar un sac de sang. La Nono el recorda molt bé, aquest final: Me'l vaig trobar jo, assegut al lavabo, pàl·lid com un mort. Només em va demanar que l'ajudés a aixecar-se. Després, quatre dies a l'hospital i ja està.

No era el primer cop que la Nono s'havia plantejat seriosament anar a viure a la casa del Margalló.

LA MATINADA DEL TERCER DIA, TRENTA GRAUS

—Això ha de ser un gat. Segur.

—Joel, vull dormir.

I altre cop el silenci. Quietud de forat a terra. La Nono em va donar l'esquena. Feia calor. La humitat del mar converteix les nits en una sauna sense pau. Ella té problemes per dormir, sempre n'ha tingut: li costa agafar el son i sovint es passa hores regirant-se, però quan cau ho fa amb una profunditat que no em sé imaginar. Jo m'adormo ràpid però em desperto per tot: crits, frenades, el camió de la brossa, la música electrònica del tocacollons de torn. Però ara, a la casa, no se sentia gairebé res, de tot això. Nits de foscor perfecta. O que ho podrien haver estat si no fos pels gossos del veí, la moto del seu filllet i, ara, per

tercera nit consecutiva, aquell coi de gratar a l'altra banda de la paret.

Ja hi tornava. Rac, rac, rac. Justament sota la finestra del dormitori. Devia ser a poc menys d'un metre del llit, i encara no sabia què carai feia ni per què. Gratava alguna cosa, tres o quatre cops, amb insistència, després s'aturava uns instants i silenci —això encara em crispava més—, i tot seguit el mateix rac-rac que furgava les vores de la casa.

—La mare que el va parir.

La Nono tornava a dormir. Vaig reprimir l'impuls de despertar-la per segona vegada. Devien ser al voltant de les cinc de la matinada, la meva hora més dolenta. L'hora del llop, que en diem en honor a la pel·lícula del Bergman. El cap se'm fot a cent i tot són pensaments que es multipliquen, més inútils que mai. Per molt que em regiri no trobo mai la posició correcta. L'hora en què suo més també. Normalment m'acabo adormint amb la sortida del sol, però el gat o el que fos que rascava a fora no ajudava. Ara que per fi havien callat els gossos! Em vaig aixecar i vaig donar un cop sec a la mosquitera. La finestra va tremolar amb un soroll antipàtic de fustes mal encaixades i l'animal va fugir. Només vaig sentir un so de corredissa esverada. I llavors, quan ja em creia victoriós —el mascle que foragita l'invasor a base de múscul—, l'udol de pura cocaïna dels gossos. El cop a la finestra els havia despertat.

Vaig seure al llit. La Nono roncava. La primera claror del dia es filtrava per les esclotxes de les persianes i ressaltava els perfils de la tauleta de nit amb una llum grisa. Il·luminava les vores del llibre que ja no llegia i el paquet de tabac: la gola cremada pel càncer, crua i hostil, al costat de l'omnipresent «Fumar mata».

No vaig aconseguir aclucar els ulls fins que el sol ja feia estona que s'alçava sobre els turons del Margalló, i les màquines que desballestaven la central, puntuals, com ja havia pogut comprovar des del primer dia, remugaven a tocar del mar.

El gat, o el que fos —perquè llavors encara no l'havia vist—, començava a ocupar el lloc de les meves dèries de sempre.

DOS MESOS ABANS DE VENDRE EL PIS

Quan ja s'havia confirmat el comprador —una parella belga *enamorados del Mediterráneo*—, vam carregar el cotxe amb quatre estris de neteja i vam passar un cap de setmana llarg a la casa. A banda de les visites puntuals del Ramon, un tiet de la Nono que hi anava per buidar les canals i vigilar que no l'ocupessin, ningú no hi entrava. Ens vam estar un dia sencer traient pols, teranyines, ronya i cadàvers d'insectes morts. Les petites mòmies, que els va anomenar la Nono. Des de la mort de l'avi no hi havia viscut ningú. I sí que feia l'efecte de tomba antiga, d'espai mil anys abandonat.

—Què et preocupa ara?

La Nono m'havia enxampat examinant els tubs de la calefacció. Entraven i sortien de les parets per acoblar-se a uns radiadors de ferro amb la pintura escrostonada.

—Això no funcionarà, ja ho veuràs.

—Com que fa tant de fred...

—No és això. I encara en fa una mica, al febrer.

La Nono va esbufegar. Jo vaig començar a bullir per dins.

—Són tubs vells de coure —vaig afirmar com si fos un expert mentre en picava un amb l'extrem de l'escombra—. I amb el temps que fa que ningú no encén la calefacció, quan ho connectem tremolarà mitja casa.

—Doncs posarem una estufa de llenya.

—Ja ens portaran la llenya fins aquí? Perquè dubto molt...

La Nono es va fregar el front amb la mà. Feia cara de pomes agres, o de cansament profund, la que ha après vivint amb mi, i que fa de seguida que em queixo.

—Tu no vols venir —va sentenciar.

—No és això...

—Que no? Sempre dius el mateix, però sí que és això. És precisament això. Et fan por els canvis; prendre decisions.

—Quines decisions? Si ja està tot decidit.

—Te m'estàs posant metafísic o em vols dir alguna cosa de debò?

—Vull dir que no és tan fàcil desfer-ho tot i tornar-hi de nou.

—Mira, saps què? —La Nono va deixar anar el drap, va llançar els guants a terra i es va treure el mòbil de la butxaca dels pantalons—. Au, té. —Me l'oferia amb un gest sec—. Truca a la sud-africana i li dius que ho cancel·li tot, que no venem i punt. Que es busqui un altre *rough diamond*.

No era la primera vegada que discutíem per la mudança: jo veient perills pertot arreu; ella ignorant-los, els perills, i després a mi.

La Nono va sortir al pati, va arrossegar una cadira de plàstic i s'hi va asseure, d'esquena a la casa. Vaig sentir l'aroma acre del cigarro que es va encendre. Jo m'havia quedat amb el mòbil, el que compartíem perquè Ja em diràs tu si cal que en tinguem dos si la gent només truca per tocar els ous —frase meva—. Vaig fer lliscar la pantalla amb el dit. Uns segons embadalit davant de l'aparell.

—No hi ha cobertura! —vaig anunciar.

La Nono no em va respondre. I vaig continuar traient teranyines. Una mica a contracor, una mica perquè s'havia de fer. Una mica, també, perquè sí que hi volia anar a viure, allà dalt. A més, feia temps que sabia que per evitar que tot se n'anés a la merda, era millor no tensar massa la corda.

TARDA DEL QUART DIA, TRENTA-NOU GRAUS

Seguir la pista del gat va convertir-se en una feina de detectius. A escala ridícula, en soc conscient, de detectius d'estar per casa. Però jo com si res, igual que a les novel·les negres: l'home que s'ajup, el cigarro que li penja dels llavis, mirada freda, de trobar i relacionar detalls, la ment obsessiva perfectament adaptada al medi.

Agenollat al pati, feia una llista de les deixalles —sempre llistes— que hi havia al peu de la finestra del dormitori: un tros de tanca de fusta, dues cadires plegables, un feix de canonades, un munt de testos buits, canyes seques, una escombra espellifada. I llavors —veu greu— les proves. Evidència número u: un dels travessers de la tanca arren-

cada estava esgarrapat. La repetició d'unes línies que ferien la fusta i dibuixaven una retícula de paral·leles i perpendiculars finíssimes. Evidència número dos: la terra de la vora del pati remoguda. Evidència número tres: un rastre intermitent, que es perdia entre els matolls del terreny contigu, el del xalet a mig fer.

Els fets s'imposaven per si sols.

Vaig agafar la tanca esgarrapada i la vaig començar a arrossegat cap al carrer. El soroll va alertar els gossos, evidentment.

—Són pitbulls —va dir la Nono. Feia deu minuts que havia tornat de Barcelona i s'estava a la terrassa prenent una cervesa. Encara no s'havia canviat de roba i la seva elegància tacada de suor no em va semblar una incoherència.

El jardí d'on sortien els udols dels gossos era l'últim del carrer. Em vaig quedar contemplant aquella casa mentre recolzava la tanca a terra. Començava a fer-ho sovint, això de desafiar amb la mirada les cases dels altres. Vaig apagar el cigarro i vaig llençar la burilla dins l'ampolla de la Nono.

—Ei, que no me l'havia acabat!

—Ho sento —vaig murmurar.

—On ets ara?

La casa dels gossos tenia reixes a totes les finestres i un senyal ben visible penjat a l'entrada amb el típic *Videovigilància 24h*. Mig jardí l'ocupava la gàbia dels gossos. Al carrer, mal aparcada, la moto de cros del fill.

—Joel, no m'escoltes.

—Sí que t'escolto. Sempre t'escolto.

—No és veritat. Què t'he dit?

—Que són pitbulls.

—No. Que m'has desgraciat la cervesa.

Vaig entrar a casa i n'hi vaig dur una de nova.

—No en vull una altra.

—Doncs ja me l'acabaré jo.

Vaig seure amb ella i vaig forçar un somriure. Diu que sempre somric quan amago alguna cosa o en porto una de cap.

—És ben bé allò de tenir dos veïns i un molesta —vaig fer.

—Encara no sabem si els altres també seran un conyàs.

—Et fots de mi?

La Nono va arronsar les espatlles —el seu gest de deixar-se'n anar—, i jo em vaig aixecar per examinar l'exterior.

La nostra era la primera de sis cases d'un carrer ple de forats que acabava a uns cinquanta metres. Al fons, l'asfalt quedava tallat de sobte, com si una cisalla enorme hagués dit fins aquí hem arribat, ja no es pot més. De les sis cases, tres estaven abandonades o a mig construir. Les dues habitades eren la dels pitbulls, al cap del carrer, i una altra sense pintar davant mateix de la nostra. En aquesta segona hi vivia una parella d'uns trenta-cinc anys. Ella semblava més jove que ell, tot i que no ho era. De fet tots dos eren més grans del que aparentaven. El primer dia que vam venir a netejar vam pensar que eren okupes. Prejudicis clàssics: una parella malgirbada, pudor de marihuana, la casa destarotada i ell amb rastes. M'imaginava que tindrien ronya sota les ungles dels peus i aquesta mena de coses. No va ser fins més endavant que vam descobrir que no, que la casa era seva, que l'havien heretat com nosaltres, i que d'okupes, res de res. Aquells primers dies, però, encara

em semblaven sospitosos, una amenaça. Perquè podien ser una altra font de sorolls, i perquè —i això era el que em fotia de més mal humor— deixaven un rastre de llaunes de Heineken per allà on passaven.

A través de la gelosia veia la part posterior del seu jardinet, a l'altra banda del carrer, i mentre la Nono es mirava malament la cervesa que li havia portat, em vaig entretenir tafanejant una mica. La noia estava estenent la roba. Sempre s'hi posava més o menys a aquesta hora. Abans no m'hauria atrevit mai a espiar així algú; i ara feia quatre dies que vivíem allà i em quedava dret com un pal, observant, no només les cases, sinó també les persones que hi vivien. Suposo que ho feia sense expressió, simplement atent, a veure què feien, què passava. La noia duia uns texans tallats arran del cul i uns sostenidors de biquini verd. Se'ls cordava amb un llaç de bagues àmplies a l'esquena. El sexe està en els detalls, no ho diuen, això? Cada vegada que l'havia vist portava la mateixa roba. Duia cua. Era morena, però el sol li havia cremat els cabells fins a tenyir-los d'un ros color mel. No s'adonava que l'observava. Estenia samarretes i roba interior de tots colors. Semblava que taral·legés alguna cançó. Quan més encantat estava, tot d'una, un moviment a un costat de la casa, sota el seu porxo, em va expulsar del meu estat de placidesa *voyeur*. Vaig arrufar el front. Per dins la punxada de la vergonya, encara la vergonya. Era el noi de les rastes, que seia en un sofà vell, entre les ombres, amb una cervesa. Havia aixecat la llauna a tall de salutació, i jo, descobert in fraganti, no se'm va acudir res més que imitar-li el gest.

—A qui saludes?

—Al veí.

La Nono va estirar el coll per veure'l, però va desistir de seguida. Jo vaig seure. La suor em xopava la samarreta i em queien gotes gruixudes pel front. La pell de la Nono també brillava.

—Podries anar a presentar-te, com fan els americans —va proposar. Era la seva manera de burxar-me.

—No crec que els americans d'avui en dia facin aquestes coses.

—Amb un pastís fet a casa...

—Hi hauries d'anar tu —la vaig interrompre—. Les dones les feu millor, aquestes coses. Poses cara de guapa i ja està.

—A mi no m'ho encolomis. Me la porten fluixa els veïns. —I després de contenir el retret un instant—: I ets un masclista.

—Aquestes cadires fan pudor de pixats —vaig remugar, canviant de tema.

—Ja les netejaré.

No ho faria. Abans l'hi hauria dit; ara m'ho callava.

—Tot bé per Barna? —vaig preguntar-li llavors—. Ja tens content el Magdalenità?

—Joel, té un nom. Es diu Aleix Serra.

—Però fa pintures rupestres, no?

—S'inspira en les pintures rupestres, que és molt diferent.

—Aaah! —Vaig fer una de les meves admiracions impostades—. Però està content o no? —vaig insistir, més seriosament.

—Ho ha acceptat tot. Inaugurarem a finals de setembre. Ja ho saps.